

De voorspelling

I. Boodschappen

Er waren slechts enkele flauwe wolkjes te bespeuren aan de lichtblauwe hemel. De temperatuur was ontegensprekelijk perfect: warm genoeg om te kunnen zonnen of wandelen zonder veel te zweten. Het was al middag geworden, de tweede al sinds de zomervakantie was aangebroken en Ginter zijn examenrapport ontvangen had. Aangezien zijn resultaten meer dan gemiddeld waren, had hij een hele vakantie de tijd om ruimschoots te genieten van de lange zomer. Ook het rapport van zijn jongere zus had een glimlach op het gezicht van hun ouders getoverd, waardoor ook zij geen vakantiewerk hoefde te maken. Toch leek ze niet gelukkig. Het leek wel of haar iets dwarszat, iets waarvoor haar broer trouwens geen begrip kon opbrengen. Het vreemde was wel dat zijzelf geen reden kon bedenken om somber te zijn. Ze had een soort voorgevoel, welbepaald een *slecht* voorgevoel.

“Maar wat zou er toch kunnen gebeuren?”, vroeg Ginter, “We wonen in een van de saaiste uithoeken van de wereld, waarin niets uit onze streek ooit het nationaal nieuws haalt.”

“Weet ik, maar toch... ik kan dat gevoel gewoon niet van me afzetten, het is sterker dan mezelf.” Waarschijnlijk was haar gevoel misplaatst, zoals Ginter opperde. Haar verstand dwong haar om haar broer gelijk te geven, maar een van haar hersenhelften weigerde dat te doen. Ze wist zelf niet waarom. Vandaar dat hun moeder het gekibbel beu was en hun gedachten wilde verstrooien. “Kinderen, willen jullie eten halen? We hebben haast niets meer in huis”, droeg ze hen op.

“Natuurlijk”, antwoordden ze automatisch.

Ze gingen dus boodschappen doen.

Marie vroeg: “Moeten we eerst groenten gaan kopen en dan brood?”

“Klopt”, mompelde Ginter binnensmonds. Hij was de ruzie nog niet vergeten.

“En dan mogen we naar de bibliotheek als we geld over hebben, maar dat zal wel niet het geval zijn”, vervolgde Marie. “Het leven is niet eerlijk.”

“We hebben inderdaad maar dertig euro meegekregen”, zei hij.

“Dat is vast niet genoeg voor een dvd”, zei Marie teleurgesteld.

“We gingen toch naar de bibliotheek?”

“Weet ik, maar er is net een nieuwe film uit!”, protesteerde ze.

“Er zullen wel nog gelegenheden zijn om die film te kopen”, suste Ginter.

“Oké, we gaan naar de bibliotheek”, zei Marie, “op voorwaarde dat we morgen de dvd gaan kopen.”

Ginter vroeg: “Zal jij naar de supermarkt gaan terwijl ik naar de bakker ga? Dan zijn we vroeger klaar. Ik geef je vijftien euro mee, draag er zorg voor of ...” Hij kon niet direct iets bedenken waarmee hij haar kon bedreigen.

“Zal ik doen, tot straks dan maar”, onderbrak zijn zus hem.

“Dag!”

Hun wegen scheidden zich. Marie ging een straat linksaf, Ginter een straat rechtsaf. Marie zette het op een lopen zodat ze vlugger zou zijn dan haar broer. Ze was namelijk van plan om hem te doen schrikken. Nog een straat verder en ze was er. Ze snelde het warenhuis binnen, richtte haar blik meteen op de kassa en zag dat ze geluk had want er was op dat moment niemand aan het aanschuiven. Ze haalde vier blikjes groenten en ging ermee naar de kassa.

De verkoopster zei vriendelijk: "Dat is dan 12 euro, alstublieft." Marie gaf haar een briefje van 20 euro. De verkoopster zuchtte, rommelde in de kassa en gaf uiteindelijk het nodige wisselgeld terug aan haar. "Hoeveel kost die zak sinaasappelen?", informeerde ze. Ze hield van versgeperst sinaasappelsap bij het ontbijt, maar deze ochtend had ze het zonder moeten stellen.

"Die kost twee euro en vijftig cent", antwoordde ze.

"Oké, die neem ik mee", zei ze vastberaden. Ze betaalde de sinaasappelen en de verkoopster gaf het nodige wisselgeld.

Marie zei nog: "Oh, voor ik het vergeet, mijn moeder had ook nog aardappelen nodig, zijn die nog in voorraad?"

"Sorry, ze worden pas morgen geleverd", antwoordde ze automatisch, alsof die vraag al tientallen keren werd gesteld. Dat is weer eens een bewijs dat ze hier niets hebben en dat mijn broer gelijk heeft, dacht Marie bij zichzelf.

Na gedag te hebben gezegd stapte ze de winkel uit met de vrolijke gedachte dat ze zeker en vast eerder in de bibliotheek zou zijn dan haar broer. Ze ging een straat naar links, dan een straat rechtsaf en vervolgens weer naar links tot ze een heel groot plein voor zich zag. Het op een na grootste gebouw was de bibliotheek. Dat gebouw had een authentieke trapgevel en zag er heel oud uit. Het verwonderde haar dat het niet het grootste gebouw van het plein was want ze schatte het zeker tien meter hoog.

Het plein was bezaaid met kiezelstenen en in het midden bevond zich een grote fontein met een beeld van Neptunus. Zijn drietand hield hij al dreigend in de lucht, alsof die klaar stond om voor onweer te zorgen, terwijl hij intussen als een ervaren ruiter een paard bereed.

Ze liep naar het grote gebouw dat de bibliotheek was. Ze zag dat er een mededeling aan een venster was gekleefd. Nieuwsgierig las ze wat erop stond. Nadat ze het had herlezen en herlezen omdat de tekst maar niet tot haar wou doordringen, was ze wel heel erg teleurgesteld.

Geen wonder want er stond: "*Gesloten wegens Allerheiligen.*"

Het was niet eens Allerheiligen. Dat was zeker al acht maanden geleden, of binnen vier maanden als je het anders bekeek. Toen ze naar boven keek, snapte ze waarom men die leugen had verzonnen. Alle ramen waren gebroken. Marie veronderstelde dat er was ingebroken of dat vandalen het hadden vernield en dat ze om de goede naam te bewaren dat flauwe excuus hadden verzonnen. Ze besloot op het plein te wachten op haar broer en daar dan het allesbehalve goede nieuws te vertellen.

Maar al gauw werd ze het wachten beu. Ze begon wat rond te huppelen rond de fontein. Om de tijd te doden, deed ze of de bouwstijl van het beeld haar interesseerde, terwijl dat helemaal niet het geval was. Ze keek wat naar de antieke huizen die erg bewonderenswaardig waren. Enkele van hen hadden klokgevels of waren mooi beschilderd. Op de hoek van het plein bevond zich een stokoud, houten gebouw. Marie durfde niet te dicht in de buurt te komen want het stond overduidelijk op instorten. Dit werd bevestigd door de verroeste stellingen eromheen. Toch liepen er enkele middeleeuws geklede mensen in en uit het gebouw die zich duidelijk niets van het instortingsgevaar aantrokken. Ze vond het raar dat ze ondanks de stellingen en het waarschuwingsbordje toch nog niet wisten of beseften dat er gevaar dreigde. Ze ging naar zo'n gek geklede persoon en wees hem erop.

Hij antwoordde alleen maar: "Wees gerust, het is volkomen veilig."

Van al de vreemde mensen die erin en eruit liepen, zag hij er misschien nog het gekste uit. Hij was redelijk klein van gestalte, had een puntbaard en oren die in een punt liepen. Ook was zijn jas van een vreemdsoortig gifgroen leer gemaakt. Ze durfde niets tegen zijn antwoord te brengen. Maar daardoor werd haar nieuwsgierigheid alleen maar aangewakkerd. Ze waagde uiteindelijk toch een poging om dichterbij te komen en om het gebouw beter te kunnen bewonderen. Pas toen viel het haar op dat er grote letters op het gebouw stonden. De tekst luidde: "*STEDELIJKE BIBLIOTHEEK SINDS MDMX*".

Daarboven was er nog iets geschreven in krulletters, maar dat was voor haar te klein om te lezen. Dat maakte haar niets uit. Ze dacht alleen maar: "Een bibliotheek is een bibliotheek, al is het in een schuur die al jaren op instorten staat."

Ze vond ook dat het geen zin had om te wachten op haar broer want hij kon misschien nog uren wegblijven. Om die redenen besloot ze naar binnen te gaan.

Het was er pikdonker. Zelfs de ramen lieten geen licht door. Het zou voor haar een echt labyrint geweest zijn, moesten er geen houten pijlen een weg aanduiden, maar waarheen leidden die? Ze kon niet anders dan die pijlen te blijven volgen. Ze geloofde dat de bibliotheekzaal zo onvindbaar was, dat men besloot om er wegwijzers te plaatsen. Opeens kwam er van links een streepje licht tevoorschijn. Tot haar groot genoegen wees er net een pijl in de richting van het licht. Ze stapte voorzichtig de kamer in vanwaar het licht afkomstig was.

II. Bij de Grennen

De kamer was een gigantische bibliotheek. Ze had nog nooit in haar leven zoveel boeken samen gezien. In films zie je wel vaker reusachtige bibliotheken, maar van al die bibliotheken was deze hier vrijwel de grootste. Aan de boekenrekken leek geen einde te komen, en bovendien waren er niet alleen boeken, maar ook een kristallen bol, een zwaard, enkele kooien waar vroeger enkele vreemde dieren in gezeten hadden, maar waar nu juist nog de skeletten van overbleven, stapels perkament, een stuk rots en iets wat op een drakenschedel leek. En de boeken zelf waren van geen normale omvang: de meeste waren in leer gebonden of waren gewoon losse perkamenten die samen een geheel vormden en elk boek telde haast duizenden bladzijden. Deze objecten maakte die bibliotheek zo magisch. Marie vond deze voorwerpen heel vreemd, je vindt niet elke dag een drakenschedel. Het lichtstreepje dat ze had gezien kwam van het enige vrije stukje muur, zag ze nu. Het enige wat er daar was, was een sprookjesachtig schilderij. Het stelde een uitkijktoren voor met als achtergrond een natuurlandschap. Ze staaarde er een tijdje naar. Maar ze werd vooral aangetrokken en betoverd door dat vreemde, bovennatuurlijke licht. Ze stapte voorzichtig en maar half bij bewustzijn naar het licht. Marie stapte op een tapijt, draaide ... en draaide. Voor haar was er geen onder- of bovenkant meer tot ze op een nat weiland belandde.

Ondertussen wandelde Ginter vrolijk de straat uit. Hij deed het maar op zijn gemakje zodat zijn zus lang zou moeten wachten. Hij sloeg linksaf, daarna rechts en ging naar het einde van de straat want daar bevond zich de bakkerij. Een rij wachtenden was al ongeduldig tot buiten aan het aanschuiven. Dat kwam waarschijnlijk omdat de bakker zijn winkel gauw ging sluiten, en dan wou iedereen toch nog snel komen, het was namelijk de enige bakkerij in het dorp en het brood was er veel smakelijker dan elders. Al zuchtend voegde Ginter zich bij de menigte. Naar zijn gevoel wachtte hij zeker drie kwartier. Uiteindelijk was het zijn beurt.

“Wat mag het zijn?” De bakker was een gespierde man van rond de vijftig jaar. Zijn blote armen zaten onder de tattoos waarop draken en tovenaars afgebeeld waren. Ook had hij een kabouterbaard. Hij zag er moe uit door het zware werk dat hij al verricht had. Daarom klonk hij wat kortaf tegen Ginter. “Twaalf pistolets en een wit brood graag”, antwoordde hij. De bakker gaf hem een zak gesneden wit brood en de sandwiches aan. “Dat is dan vier euro en tachtig cent.”

Ginter gaf een briefje van vijf euro. De bakker gaf twintig cent terug. Na dank te hebben gezegd stapte hij de winkel uit. Hij vervolgde zijn tocht verder naar het dorpsplein waar hij afgesproken had met zijn zus. Hij liep regelrecht naar de bibliotheek want hij wist gewoon zeker dat Marie daar ook zou zijn. Hij trof haar daar – tot zijn verbazing – niet meteen aan en las het bordje dat ook Marie enkele minuten geleden had gelezen. Ginter schrok en dacht: als ze daar niet is, waar is ze dan wel? Hij kon zijn zus niet uitstaan, maar hij wou nu ook niet dat haar iets overkwam, wat grotendeels te wijten was aan de gedachte dat zijn moeder hem ongetwijfeld het huis uit zou jagen om haar te gaan zoeken als hij zou vertellen dat hij Marie niet vond. Je zou het hem niet onmiddellijk aangeven, maar Ginter had een redelijk groot verantwoordelijkheidsgevoel. Hij begon dus het plein af te schuimen, op zoek naar Marie. Hij keek rond de Neptunus-fontein, zocht de winkels af, keek in de straten eromheen, maar zonder resultaat. Iets trok plots zijn aandacht: het houten bouwwerk waar ook Marie was geweest. Hij verkeerde in de veronderstelling dat zijn zus daar moest zijn geweest. Het was tenslotte zo'n opvallend gebouw waar zij, net als hij, haar ogen niet zou kunnen van afslaan, om dan nog maar te zwijgen van die gek geklede mensen die daar rondliepen. Hij kwam dichterbij het gebouw. Hij las het opschrift “*STEDELIJKE BIBLIOTHEEK*”. Nu was hij veel meer dan zeker dat Marie hier was binnengegaan. Dat wist hij gewoon. Hij ging naar binnen ... het was er pikdonker. Hij vond het met een woord ‘griezelig’, maar dat schrikte hem niet af want hij moest en zou zijn zus helpen, en haar uiteraard nadien een ferme

uitbrander geven. Het was een waar doolhof, weliswaar met pijlen die hij automatisch volgde. Uiteindelijk kwam hij in de bibliotheekzaal die Marie eerder had gevonden. Hij veronderstelde dat Marie zich daar verstopt had tussen de formidabele boekenrekken. Hij zocht minutenlang naar haar, maar zonder resultaat. Dat had hij nog nooit meegemaakt. Zijn zus had verstoppen nog nooit zo lang volgehouden. "Marie, dit is niet meer leuk!" Hij zocht de hele bibliotheek af ... zonder resultaat. Ineens zag hij een helder licht schijnen. Hij werd er, net als zijn zus, door aangetrokken. Nog maar half bewust van wat hij deed, ging hij in de richting van het licht. Hij raakte een oud tapijt aan en draaide ... en draaide ...

Marie lag op een nat weiland. Het viel haar onmiddellijk op dat het wel een tijdje geleden moest zijn dat men het gras had gemaaid. Zij wist totaal niet hoe ze daar was beland. Ze stond op en ze zag ongeveer zevenhonderd meter van haar verwijderd een oud uitzienende stad. De stad had zeker een vijftien meter hoge stadsmuur. Het leek wel een Romeinse of middeleeuwse stad. Midden in die stad zag ze een kasteel oprijzen dat zich, zoals vroeger wel vaker gebeurde, op een heuvel bevond. Langs de andere kant zag ze een rij bomen die evenwijdig aan een rivier stonden. Aangezien ze hier de buurt niet kende, besloot ze maar op verkenning te gaan, de stad op te zoeken en daar inlichtingen te vragen. Paniekerig en aan een hoog tempo trok ze richting kasteel. Als er rovers opdoken konden de bewakers vanaf de stadspoort wel zien dat ze in gevaar was en daar kon ze misschien vragen wat er aan de hand was. Ineens werd de stadspoort geopend en kwamen er enkele ruiters uit. De soldaten waren helemaal in maliën gekleed. Ze reden op fiere paarden, waren klein van gestalte, hadden een stalen helm op en een rechthoekig schild. Ze stormden dreigend, aan een hoog tempo en woest in haar richting. Het eerste wat in haar opkwam was: "Er leven nu toch geen ridders meer?"

Om iets anders te denken had ze geen tijd meer. Ze wou zich verstoppen maar ze besepte helaas dat de ridders haar natuurlijk al lang in de gaten hadden, en dat ze mogelijk voor haar kwamen. Dat laatste vermoeden was jammer genoeg maar al te waar. Ze kwamen wel degelijk voor haar. Maar wat kon zij doen? Zij, een meisje van een jaar of twaalf versus enkele uit de kluiten gewassen soldaten die wel iets weg hadden van ridders. Ze wist dat het geen zin had om zich te verweren. Toch was ze vastbesloten om dat wel te doen. Marie rende in een adrenalinestoot zo snel ze kon. Ze probeerde een dichtbegroeide plek te bereiken die ongeveer twintig meter van haar verwijderd was. Ze wou zich per se op zo'n plek verdedigen omdat die moeilijker berijdbaar was voor de ruiters. Ze rende en rende alsof haar leven ervan afhing. Wat eigenlijk zo was, maar dat kon ze toen niet weten. De ruiters waren veel sneller dan ze had verwacht. Door die beboste plek stroomde een beek. Die beek werd de "Bossebeek" genoemd omdat ze door dat bos liep. Ze bereikte eindelijk het bosje. Die spurt leek wel een eeuwigheid te duren, maar hij duurde in werkelijkheid niet meer dan tien seconden. Ze had er duidelijk goed aan gedaan om veel te sporten. Op de grond lag een stevige tak. Ze besloot hem op te rapen omdat ze zich daarmee beter kon verdedigen dan met haar blote vuisten. Ze wou zich in een struik verbergen maar het was te laat: de achtervolgers hadden haar al omsingeld. Dreigend zwiepte ze met de tak, maar de ridderachtige soldaten lachten alleen maar, dus ze besloot haar krachten te sparen. Een ridder stak een grote vlag in de lucht om haar aandacht te trekken. Het was niet alleen door die vlag dat ze kon opmaken dat hij de aanvoerder moest zijn. Zijn schild en uniform waren veel sierlijker dan die van de anderen en hij droeg een rode mantel die zijn macht moest symboliseren. Ook had hij een wit paard, zijn degen was helemaal versierd en hing aan een lederen riem.

De aanvoerder zei: "In naam van koning Dolkor, heerser over het eeuwige Grense rijk en aanvoerder van het onsterfelijke Grense leger! Geef je over, het heeft immers geen zin je te verweren want wij zijn in de meerderheid! Geef je over en we zullen je in leven laten! Maar als je dat niet doet, vervallen alle vreemdelingwetten die het machtige rijk voorziet!"

Hij sprak met een vreemdsoortig accent, vond Marie. Ze besepte er de redelijkheid van, maar wou zich niet zomaar overgeven. Dus als antwoord gooide ze de tak en ook nog een zware steen in de richting van de ridder. Hij was totaal verrast toen die voorwerpen hem raakten. Hij verloor zijn evenwicht toen

hij de steen had proberen te ontwijken, en belandde met een smak op de grond. Hij bleef kreunend liggen. Niet dat een tak en een steen zo pijnlijk zijn, maar stel je voor dat je op een paard zit, je let even niet op en je krijgt ineens een zware tak en tegelijk een steen tegen je gezicht. Natuurlijk ben je totaal verrast, val je van je paard en de grond is onzacht. Marie maakte van de verwarring gebruik om te vluchten in de richting van een rij bomen. Achter een redelijk dikke boom zag ze een man slapen, of deed hij alsof? Hij had tamelijk ouderwetse kleren aan die helemaal versleten waren, maar ze waren gelukkig niet zo ouderwets als de kleren van de mensen die rond de oude, houten bibliotheek liepen. In ieder geval bemerkte hij haar niet. Ze besloot om te doen alsof ze hem niet zag. De soldaten hadden haar echter al gauw ontdekt. Hun paarden maakten veel lawaai waardoor de man wakker schrok. Hij wou rechtstaan maar sukkelde ongelukkig in een beekje. Marie had de tijd niet om zich om hem te bekommeren want een van de soldaten pakte haar bij een arm en nam haar mee, op weg naar het kasteel. De andere ruiters volgden hem blindelings en met veel machtsvertoon. Marie telde doodsbang en al gillend de seconden af dat ze onder zijn arm gekneld zat. Tien, elf, veertien seconden, achttien seconden, vierentwintig seconden, ... Ze zat net aan achtendertig seconden toen ze de stad bereikten.

De stadspoort ging open en ze gingen de stad in. De bevolking was opvallend groen en ze waren zeker niet groter dan een meter twintig. Dat was het enige dat ze kon vaststellen. Ze gingen verder en verder de vreemde stad in. Toen Marie naar de grond keek, zag ze dat ze op een heirbaan reden. Maar heirbaan of niet, ze wou hier weg. Ze wist totaal niet wat er hier aan de hand was. Eerst werd ze op een of andere manier hier naartoe geflitst en dan werd ze gevangen genomen. Dat dacht ze toch. Na honderdvierentachtig seconden rijden bereikten ze eindelijk het kasteel. Er waren daar een stuk of twintig torens, de ene al groter en breder dan de andere, merkte ze op toen ze omhoog keek. Een van de wachters (of kidnappers) gaf een eenvoudig teken en de kasteelpoort ging met moeite open. De ingang was in Romaanse stijl. Ze gingen met haar naar binnen. Toen ze de binnenplaats bereikten, merkte ze dat het heel druk was. Ze waande zich echt in de middeleeuwen of de oudheid, oftewel was dit gewoon een of andere flauwe verborgen cameragrap, maar daarvoor leek het te echt. Hoe bevond ze zich eerst in een bibliotheek en lag ze een fractie van een seconde later op het gras? De ruiters met hun bagage (Marie) hadden de aandacht getrokken, want velen kwamen naar hun toe. Het viel haar op dat ook daar de inwoners een groene huidskleur hadden en dat ze niet veel groter dan een meter twintig konden zijn. Hoe gek het ook was, dat was haar niet opgevallen bij de ruiters. Ze veronderstelde dat dat kwam omdat ze op een paard zaten en een langwerpige puntige helm droegen die hun gezichten voor tachtig procent bedekte. De ruiters stalden hun paarden en stapten naar een deur. Daar stonden twee wachters in een maliënkolder. Ze lieten de soldaten door. Ze kwamen in een rechthoekige en gigantische hal. Helemaal op het einde stond een gouden troon, met links en rechts daarvan een rij steunpilaren. Daar tussenin lag een groot uitgerold tapijt. De zijmuren waren bedekt met wandtapijten en schilderijen. Ze waren minstens eeuwenoud. Dat zag ze meteen, al was ze absoluut geen geschiedeniskenner. Voor het eerst in haar leven speet het haar dat ze nooit oplette bij die les. Ze bleef daar een poosje staan staren. De soldaten gaven haar een korte en harde duw wat er meteen voor zorgde dat ze weer bij haar positieven kwam. Op de troon zat een man die een jaar of veertig leek. Dat moest de koning zijn. Hij gebaarde dat ze naar voor moesten komen.

“Zo”, zuchtte hij, “wie hebben jullie meegebracht?”

“We weten het niet, sire, maar ze komt in ieder geval niet uit ons eeuwige rijk, sire.”

“Als ik mij goed herinner, komt zij van dat vreemde volk uit ons vorig rijk”, zei de koning.

“Aan haar huidskleur te zien wel, sire”, beaamde een van de soldaten.

“Ik kan me niet herinneren dat ik u iets heb gevraagd, nederige onnozele onderdaan. Maar blijft de vraag, hoe komt zij hier?”, vroeg de koning zich af.

“Ik weet het eerlijk gezegd zelf niet, sire”, antwoordde ze zelf.

De koning keek naar haar alsof hij haar wou vervloeken. Ze kreeg er kippenvel van. Ze had geluk dat ze wist dat je een koning met sire moest aanspreken.

Maar de koning zei alleen maar brutaal: “Ik kan me niet herinneren dat ik je het woord had gegeven.”

Marie begon het moeilijk te krijgen om hem niet ineens de kop in te slaan want zij wist niet dat er zo'n onbeleefde koning bestond. Dat durfde ze gelukkig niet hardop te zeggen.

De koning zei alleen maar: "Ik vraag me af wat je hier doet en hoe je hier bent geraakt."

"Als ik heel eerlijk mag zijn, zelfs ik weet het niet precies", antwoordde ze.

"Zeg me dan wat je wel weet!", zei de koning half verveeld en half geërgerd.

Dus Marie vertelde: "Ik ging naar een bibliotheek, ik werd toen aangetrokken door een zeer vreemd licht en toen werd ik erdoor opgezogen."

Het was misschien niet zo goed samengevat maar beter kon ze niet verzinnen in zo'n korte tijd.

De koning besloot, op een geforceerde vriendelijke toon: "Dat is hoogst interessant, kom maar even mee als je wilt want ik moet je iets belangrijks tonen."

Ze had wel van haar moeder geleerd zoiets nooit te doen maar tenslotte had de koning paleiswachten, en zelfs haar moeder zou haar wel gelijk gegeven hebben gezien de omstandigheden. Al vond ze het ook verdacht dat hij ineens een stuk vriendelijker was dan daarnet, maar ze kon niet anders dan hem volgen.

Hij leidde haar voor (met enkele wachters) naar een kamer. Daar namen ze de trappen die naar het diepste deel van het kasteel leidden. Daar aangekomen gingen ze links een gang in, dan draaiden ze naar rechts en ten slotte kwamen ze weer in een immens lange gang en sloegen uiteindelijk linksaf. Het was een lange gang met aan de zijkanten overal deuren. Aan de meeste daarvan hingen er spinnenwebben. In die gang hield de koning halt.

Hij zei: "Als je nu de waarheid niet vertelt, laat ik je opsluiten in een van die kerkers."

Marie zat hopeloos in de problemen. Ze vertelde de waarheid maar hij geloofde haar niet en als ze niet tijdig iets zou verzinnen, zou ze zitten te zuchten in een van de diepste kerkers die er bestonden. En liegen kon ze ook niet wanneer ze onder druk stond. Ze had het geluk dat er een wachter was die wel in haar onschuld geloofde en die zei: "Het is nog maar een kind, sire en heb je nog nooit gehoord van 'de Legende van de Verplaatsing'?"

"Geloof jij een kind, onnozele dwaas! En daarbij, 'de Legende van de Verplaatsing' is een sprookje in de vorm van een voorspelling. Niets kan haar nog vrijspreken! Laat hem samen met haar opsluiten in een kerker. Elk in een cel apart!"

De wachter die dat onrechtvaardig vond, trok zonder moeite zijn zwaard om zich te verdedigen tegen de andere wachters. Hij vocht als een leeuw en hij had al voor enkele slachtoffers gezorgd, maar door al dat vechten vergat hij Marie die daar open en bloot stond. Een wachter had dat opgemerkt en die wachter pakte haar vast. De koning reikte hem de sleutels van de kerker aan en stopte haar in een cel. Ondertussen hield de wachter hardnekkig stand, maar de overmacht was uiteindelijk veel te groot. Opeens werd hij door verscheidene personen vastgegrepen. Uiteindelijk werd hij in een kerker, naast Marie opgesloten. De koning eiste wel dat ze te eten kregen en dat ze goed werden verzorgd, omdat hij "ze misschien nog nodig had".

Marie zat daar dan maar suf in een kerker terwijl ze stiekem hoopte dat ze straks wakker zou worden. Ze kneep in haar pols. Auw, ze droomde niet. Haar moeder zou doodongerust zijn. Ze probeerde met haar handen een tunnel te graven maar de tegels waren te hard en goed gevoegd. De soldaat die het voor haar opnam had nog een zwaard om te proberen om de tegels los te maken, of hadden ze dat van hem afgepakt? In ieder geval zaten ze daar goed opgesloten.

Ondertussen stond Ginter op. Hij zag tot zijn verbazing een middeleeuws of Romeins landschap met een kasteel. Hij keek rond. Hij zag een kleine beboste plek. Omdat hij dat kasteel om de een of andere reden niet vertrouwde, liep hij op een drafje naar het bosje, dezelfde plek waar Marie enkele minuten geleden naartoe was gevlucht. Ineens zag hij een patrouille soldaten te paard naar hem toe rijden. Hij dacht: "Die zijn gek! Ik zou nog zweren dat ik in een ver verleden ben beland."

Maar hij rende toch zo snel als zijn benen hem dragen konden naar het bosje. Vervolgens rende hij door het struikgewas om het hen extra moeilijk te maken. Hij zag niet meteen het beekje maar hij voelde wel een hand die hem ernaartoe trok.

De jongen landde met een smak op de grond en tot zijn verbazing niet in de beek. Hij stond al vloekend op. Hij bevond zich een meter van de beek in een soort holle weg, waarvan de wanden ongeveer drie meter hoog waren. Bovenaan stond er ook nog een rij dikke bomen zodat de ruiters hem zeker niet konden opmerken. Toen hij opstond, zag hij een man met een verwarde zwarte baard en een snor. Aan zijn riem hing een klein zakmes. Bovendien had hij ook een wandelstok bij die zo te zien van een tak kwam die hij zelf had gevonden.

Ginter kon alleen maar zeggen: "Heb jij me hierin getrokken?"

De man antwoordde doodeenvoudig: "Ja, dat was ik."

"Waarom deed je dat?", vroeg Ginter stomverbaasd.

"Omdat die ruiters je aanvielen, hielp ik jou", zei hij.

"Hoe heet je?", vroeg de jongen.

"Ik ben Amicus, en jij?"

"Ik heet Ginter. Maar Amicus ... is dat jouw echte naam?", vroeg Ginter die dat maar een vreemde naam vond.

"Eigenlijk is dat niet mijn echte naam, maar de wezens die dit gebied bewonen, noemen me zo. Amicus is Miniaans of Microiaans of Kaboriaans voor 'moedige held' en het is Latijn voor 'vriend'", antwoordde hij.

"Wat zijn dat voor talen? Van die talen heb ik nog nooit gehoord! De enige taal die me bekend voorkomt is Latijn".

"Dat zijn talen die hier gesproken worden, maar die ook ikzelf niet snap". "Vanwaar kom je? Ik zie dat je niet van hier bent", vroeg Amicus.

"Ik kom uit het stadje Oudpoort, maar ik weet wel niet hoe ik hier ben terechtgekomen", antwoordde Ginter.

"Ik geloof dat ik dat wel weet", zei de man.

"Hoe dan?"

"Laat me raden, je bent in een bibliotheek aangekomen, je zag een bovennatuurlijk licht, en toen was je verdwenen", zei de man.

"Hoe weet je dat?"

"Omdat ook ik als kind op die manier hier ben beland. Een abrupt einde van mijn aardse leven, als je het mij vraagt. Het was zo ineens, maar toch zo bepalend voor de rest van mijn leven."

"En ben je er nooit kunnen uitraken?"

"Je ziet me hier in ieder geval nog steeds staan. Zelfs al zou ik willen, ik zou er niet uit kunnen want de grens tussen de werelden is magisch beveiligd", verklaarde hij.

"Dus ik ben gedoemd om hier voor de rest van mijn leven te blijven?" veronderstelde Ginter.

"Er is misschien nog een oplossing", dacht de man hardop na.

"Wat voor oplossing?", vroeg Ginter.

"Ergens in de buurt woont een tovenaars. Alhoewel, buurt, zo'n tweehonderd kilometer hiervandaan."

"Hoezo, een tovenaars? Die bestaan toch niet?"

Ginter vertrouwde het niet. Een man komt beweren dat hij hier al lang zit en dat er in een straal van tweehonderd kilometer een tovenaars woont. Zoiets kan toch gewoon niet!

"Toen ik hier nog maar net was, dacht ook ik dat, maar nu weet ik wel beter, sinds ik hem heb gezien", vertelde Amicus, die de gedachten van Ginter precies kon raden.

"Heb je hem dan al eerder gezien?", vroeg Ginter.

"Een keer, en daarmee bedoel ik twintig jaar geleden."

"Kan hij ons dan terugbrengen naar 'onze wereld'?"

"Ik geloof dat hij dat zou kunnen, alhoewel hij me dat twintig jaar geleden weigerde maar toch denk ik dat hij daar machtig genoeg voor is."

“Wanneer gaan we dan naar de tovenaar?”

“Nu als het kan.”

Ginter schrok door de vastberadenheid in zijn stem.

“Maar weet je waar mijn zus is?”, vroeg hij weer.

“Ik denk dat ik dat weet”, zei hij.

“Waar dan?”

“Ik was net mijn middagdutje aan het doen toen er een meisje werd opgepakt door enkele ruiters. Die ruiters zie je meer en meer. Ik schrok wakker en ik wou net ingrijpen toen ik mijn evenwicht verloor en doodongelukkig op de grond viel, bijna in deze beek. Volgens mij brachten ze haar naar het kasteel”, vertelde hij.

“Kunnen we haar eerst bevrijden en dan pas naar de tovenaar gaan?”

Amicus dacht even na, maar vond dat al behoorlijk snel niet zo’n goed idee.

“Ik denk dat we best eerst naar de tovenaar gaan, dan kan hij ons misschien helpen om haar te bevrijden. Met ons tweeën maken we maar weinig kans”, stelde hij voor.

“Oké”, zei Ginter, “langs waar moeten we?”

“Eerst moeten we dit geheime pad volgen en dan moeten we door dit woud”, zei hij.